

25. szám.

Junius 20-án, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Országgyűlési tudósítás.

Vita tárgya: törvényjavaslat a sórul, borsrul és paprikáról.

A mai gyűlésbe minden ember azzal az öntudattal jelent meg, hogy ma eljön az országgyűlésbe Napoleon herceg s hallgatni fog bennünket. Ma, a ki teheti, kitegyen magáért.

A terem atmosphaerája megpróbáltatván, miután bebizonyult, hogy abban a nyers tojás harmincz másodperc alatt megfő, a legifjabb elnök megnyitotta a gyűlést: előtte való nap leczkéket vevén a legidősebb elnöktől, hogy mit kell csinálni kritikus pillanatokban: különös tekintettel a ház határozatainak kimondását s annak utána a kérdés föltevését illető katasztrófákra.

Kezdődött a gyűlés megint néhány község protestatiójával, melyek kijelentik, hogy ők nem kívánják Madarászt palatinusnak; melyre Madarász hazafui mosolygással válaszolja, hogy hisz az a mit ő felolvasott, csak előfizetési felhívás volt a Nép Zászlójára, melyben a tisztelt ház azután meg is nyugszik.

Következik Nikolics Sándornak interpellációja a finanszminiszterhez, melyben Temesvár aggodalmai fejeztetnek ki a jövő télre bekövetkezendő tűzifa szükségét illetőleg. A finanszmi-

nisztere támadás ellenében a ház összes közérzületére apellál, hogy nincs e itt minden embernek elég melege, mire az interpelláló elteszi a kérdést akkorra, a mikor majd hideg lesz.

Ekkor titkos zaj keletkezik a házban, valaki azt hozta hírül, hogy Napoleon herceg már elindult hazulról s útban van erre felé.

Kapván az alkalmon Halász Bódi, hozzá kíván szólni a fából csinált vaskarika kérdéséhez.

Elnök figyelmezteti a házszabályokra, hogy már a dabasiak követje hétszáz negyvenkilencszer beszélt az országgyűlésen: engedje már a trencsényi követeket is szóhoz jutni, a kik még egyszer sem szóltak.

Erre Halász Bódi elkéri Madarásztól a frey billétet a szónok székhez s bele installálja magát, kijelentvén, hogy ő beszélni akar a fáról és a fából: ha szekereze esik is.

A ház dörömböl, az elnök harangoz, Bódi nem tágit, míg a tigrisvezér fel nem szólal s nem figyelmezteti rá, hogy „Bógyi mit ígértél a választáskor? hogy nem beszélsz többet egy héten többször hatszornál. A hat már meg van. Halaszd a többit a jövő hétre.“

Mire szó fogadtatik s aztán jöhet a sótartó. Tisza Kálmán azon a meggyőződésen van, hogy ehhez a sótartóhoz, mit a miniszter feltett az asztalra, bors tartó is kell. Szolgál vele.

Időközben számtalan jobboldali képviselő átül a baloldalra: nem annyira azért, hogy a miniszterium ellen demonstráljon, mint hogy Napoleon herceget, ha majd jön, szemtől szembe láthassa.

E költözködés befolyása alatt kel föl a pénzügyminiszter az ellene emelt szósásokat visszazógni. Előbb hátranéz, hogy nem érkezik e még Napoleon herceg? A karzat ajtaja nyílik, s belép rajta, nem ugyan a herceg, hanem egy teremőr. A miniszter hozzá fog a refutációhoz: minden kommánál pauzát csinál, hogy felnézzen a karzatra, nincs e még itt a herceg. A baloldalon számlálni kezdik, hányszor néz fel a karzatra? s számlálják fennhangon: „huszonhét! huszonnyolc!“ A herceg csak nem jön. Ujabb argumentumok vétetnek igénybe, a baloldal számlál: „harminczhat harminczhét!“ Már fogyni kezdenek az argumentumok: („negyvenegy, negyvenkettő!“) még mindig nem a herceg az, a ki bejön. Utoljára végképen elfogynak; a herceg nem hallhatta őket, a miniszter leül helyére, hangosan zendülvén feléje unisono a baloldarról: „ötven“ mely fölkiállásnak az okát semmiképen nem bírja kitalálni.

Sokan nem bírják tovább türelemmel várni a herceget s kimennek országgyűlést tartani az előcsarnokba. Az előcsarnok lassankint megtelik.

Egy veszprém-megyei képviselőnek azt mondják, hogy ne álljon olyan előre, hogy megne lássa Napoleon, mert megijed tőle.

— Hogy is ne? felel az: hisz ő is vörös, én is vörös vagyok.

Felvilágosítják aztán, hogy az belül vörös.

Háznagy jelen nem létében Lázár Kálmán delegáltatik, hogy fogadja a herceget, ő már tud madár nyelven.

De nincs attilája, meg kardja épen rendelkezés alatt.

Kölcsön kéretik számára egy attila, mely Besze Jánosra lévén szabva; Kálmán ugy belesik, hogy a körme hegye sem látszik ki belőle.

Vége csakugyan érkezik a herceg.

Szakasztott mása első Napoleonnak és Berzenczey Lászlónak.

Lázár Kálmán elmondja neki, hogy hol késett olyan sokáig? Nem tudott hamarabb jönni vagy nyolcz esztendővel? Na már most csak siessen, mert ugyan várják!

A mint a herceg belép a karzatra, megdöbbenve hökken vissza. Épen Berzenczey beszél. „Nini! hát én már itt vagyok?“ kérdi a herceg. A publikum figyelme megoszlik a herceg és Berzenczey között; találgatják, hogy melyik hasonlít jobban a másikhoz. Berzenczey vérszemet kap e magas buzditásra, s még jobban neki ront a miniszteriumnak a só miatt paprikát szórva cserébe a szemébe közé.

Utána mindjárt Besze János vivja ki az esztergomi nevet.

Kap az alkalmon Lónyay miniszter, hogy tehát még is csak tarthat a princz előtt beszédet s felnyalából egy csomó papirost, s hozzá kezd az exordiumhoz.

Ekkor Deák Ferencznek eszébe jut valami jó ízű anekdota s hátrahajolván a második padra egész államférfiúi nagyságában, elkezd azt a mögötte ülőknek insinualni. Azok nevetnek rajta hangosan.

A kormányellenes demonstratiót fájdalom érzettel veszi tudomásul a finantzügyminiszter s lecsapva az írásait az asztalra, zsebébe dugja kezét, s vár keserű arczkifejezéssel míg Deák bevégi az anekdotamondást.

E fájdalomteljes szünet alatt szemei a karzat magas vendégén függnék.

Végre Deák Ferencz kabátját megrántják és figyelmeztetik, hogy haragszik ám már a miniszter, mire az adomák befejeztetnek, s a miniszter: egy végső szemrehányásteljes tekintetet vetve pártja vezérférfiaira, folytatja az abbahagyott beszédet.

A princz átkozottul jól mulatja magát alatta.

Ezt látva minden ember hozzá lát a szószáshoz. Dobzsánszky nemzetiségi egyenjogositást kíván főtt és nyers só között; Kerkápoly a kiegyenlítés nagy művét látja veszélyeztetve a sóár leszállításban, Bujanovics kívánja a főtt sőt olasóbban adatni, mivelhogy már azzal egyszer főttek; végre Halász feldönti az egész sótartót: a mi közhit szerint annyit jelent, hogy ma veszedés lesz a háznál.

Ugy is lett.

Az elnök felteszi a sós kérdést, s erre kétszer egymás után olyan egyenlő nagyságban állnak fel, mind pro mind contra, hogy az elnöknek kell megköstolni melyik része a háznak sósabb.

Az elnök nem szerelmes. Kimondja igazságosan, hogy a nagyobb só az ellenzék részén van: a miniszter megbukott föztével.

Erre roppant zavar keletkezik. A miniszter fut az elnökhöz, fut Deák Ferenczhez; a jobboldal felugrál a padokról. A princz megijed, s azt kérdi-kisérítőtől, hogy talán már kezdődik a ribillió?

Andrássy megnyugtatta, ne féljen semmit. Addig, a míg Madarász selyem szalaggal átkötött petitziókat ad be az országgyűléshez, addig nincsen semmi baj.

A nagy zajban feláll Deák, s megtépi az elnököt, közbe vág Csanády s gáncot vet Deáknak, belecsenget az elnök s megdorgálja az egész házat.

Most a miniszter, hogy lecsillapítsa a magasan járó hullámokat, előáll egy bölcshindvánnyal: hogy épen ne legyen az a panasz, hogy a fött só drágább a nyers sónál, inkább

hát, Isten neki, megteszi azt az áldozatot, hogy a nyers só árát is felemeli hatvan krajczárral.

No isz ezt a kibékülést kellett volna kótáraszedni! Egyszerre öten hatan is beszéltek, de senki se tudja, hogy mit? jegyzők, gyorsírók hírlapi referensek, a fejük fölött verték öszve a tenyereiket kétségbeesésükben, az elnök két kézre harangozott; Napoleon herceg hasát tartotta nevében. Végre nagy nehezen néhány percnyi csendességet birt az elnök a fergetegből kiharangozni; — de bár ne tette volna.

E rövid szélesendet Vlád Alajos használta fel azon barátságos tanácsadásra, hogy máskor a miniszter úr jó előre utasítsa az embereit, hogy mire szavazzanak. Erre újból kitört a zivatar. Az elnök azt mondta, hogy máskor a képviselő úr, ha ilyen bölcshintést akar adni a miniszternek, tegye négy szem között; de már azt sem hallgatta senki. Futott ki merre látott! azt sem várták, míg az elnök azt mondja: *Ite! missa est!*

Napoleon herceg elégtűlen hagyá el a karzatot azt mondá Andrássynak: „*Tout, comme chez nous!* Mintha csak a francia törvényhozó testületben lettem volna, mikor Larochejaqueleint kiakartuk az ablakon dobni!“

Mi vagyunk ám.

Mi vagyunk ám a nagy állam,
Mi a dicső pátria;
Hozzánk töri, fürja magát
A világ minden fia.
Mert a kinek Angliában,
Vagy a „*nagy Republikában.*“
Csak *bliktri* a szabadság;
Az batyuját összeszedi,
Az már utját felénk veszi,
Mert itt élni — boldogság.

Évről évre — hétről hétre —
Jobban megy itt a dolog:
Sőt bizony még itt a nap is
Valahogy másképp forog,
A holdvilág: közös-világ,
A csillagok: örömrózsák,
Ügy viritnak az egen;
És mily fényes a sötétség...
Semmi kétség, semmi kétség,
Hogy itt minden jól megyen

A ki alszik, hát az alszik
Nem piszkálja senki se;
Sőt a ki nagyon *ébresztge!*,
A pandur azt viszi be.
S csak is olykor hébe korba,
Ha fizetve, nincs adója
Háborgatják valakik.
Egy két vendég panganéto...
Tolvajoktól sose fél most,
Mindig békén alhatik.

Vagy is szóval, hogy egyszóval
Kimondjam az igazat;
Rettentő az, rémitő az,
A mi minden itt szabad.
Szabad járni lassan, futva;
Szabad enni *Monplusultra*,
Meddig bírja has és száj; —
Szabad élni és lehelni,
Húzni vonni, sőt fizetni
Több mint szabad — mert musz

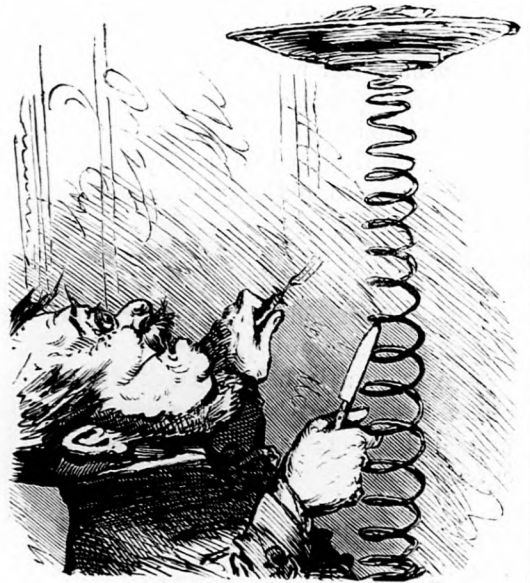
Csipekdy Vidor.

Terv egy czélszerű országgyűlési telegráfra.

Mivelhogy az eddigi készülék csak azt teszi, hogy a budgetbe kivándorlókat becsengeti; de ha nem akarnak menni, hát nem mennek: annálfogva jövőre ilyen telegráf-készülék fog alkalmaztatni.

Mikor a képviselő legjobban sonkázik.

A villanygép egyszerre csak felkapja előle a tányért.

Mikor két képviselő szörnyen belemerült az anekdotázásba.

Egyszer csak egy villanyolló ketté metszi a szájukban az anekdotázást.

Mikor egy képviselőt szépen elnyomott a buzgóság odakinn.

A villanygép rá ereszt a kopasz fejére egy kis friss zuhanyt.

Es mikor egy képviselő a buffet Hébéinek udvarol javában.

A villanygép egyszerre Hebukává alakítja azt át.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No ugyan szípen produkáltunk magunkat anak a Napoleon hercegnek. Kipzelem, hogy mondot magába, mikor országgyűlésből kimente: „ugyan jó, hogy Szent István rendet fogadtam el is nem Szent István rendtelenséget eben az országban.“

Biztak volna én ram, hogy csináltak tiszteletire diszeloádst országgyűlésben, majd én csináltam volna hozaja ilendő programot; tutam volna kiosztanyi szerepeket, hogy azt mondot volna ra herceg, hogy no ez mar aztan szappermán!

Legelőször isz. Gyűtt volna elnöki megnyitó beszéd; parentatio meggyilkolt szerbiai fejedelem fölött; szép, íkes szavakkal, hogy örülhete volna herceg neki, milyen szípen banunk mink meggyilkolt fejedelmekel.

Azután Deák Ferencz felolvasot volna 61-iki feliratot; had latot volna herceg, micsoda lelkesülésre van mig képes ez a nemzet!

Utána gyűhete volna kicsit Bartal Gyuri; valami fertályorara. Majd odafen megmagyarázot volna aztat hercegnek tolmács, hogy ez edig mind egy constructio volt.

Azután megeresztettünk volna egymás után Szász Karolyt; csengő organumával. Had barmulta volna herceg, eezere status firfit, poetat, is papot egy szemilben: hogy ha ez olyan verseket ír a kultusminiszteriumnak, mint a milyen színbiralatokat predikal az orszaghaznak, akkor nincsen olyan poeta az ekkleziában, mint a milyen predikator ez a képviselőházban. Hat mig ha tudos akademiába latna!

Azután bemesolyogta volna szende molygasával hazat barátom Madarasz. Megmondunk volna hercegnek, hogy ez a mi Robespierünk, extra statum. Az meg ot, a ki olyan nagyon tapsol neki, az a montagne; de guillotin nélkül.

Következte volna barátom uram Farago, ki megmagyarázot volna hercegnek magyar külföldi magas politikát. Eből herceg tanulhata volna sokat.

Akor tehete volna haznagy barátom jelentést valamiről: pildaul, hogy oda kin fagnak az emberek. Eről azt hihetet volna herceg, hogy értete; beszél olyan sebesen, hogy szinte francziaul van.

Majd megkondukt volna Besze János, is tanusagot tehete volna herceg előtt, hogy ha valaki meg akar ijedni tülünk, nekünk van hangunk hozaja elig.

Azután megmutatunk volna neki, hogy mi az a Halász Bogyi, mikor el nem áll!

Is azután, hogy lason egy irziken jelene tet isz, beeresztettünk volna hazba azt a bizonyos öreg embert, ki Bano Jozsit megaldota fejire tet kezivel; had algya meg egisz ország színe előtt fejire rakot kezivel masoczor is.

Azután produkáltunk volna neki, hogyan reszket nemzet színe előtt egy boldogtalan magyar nadrag, a kit rahuztak egy felsőhazi jegyzőre, mikor izenetet elmongya tisztelt haznak.

Miirt ne beszélhetet volna Kuba isz poroszok kegyetlenségeiről. Montunk volna hercegnek, ez mar ország szíle feléi termet; ot akora emberek laknak. Hanem azir derik ember am!

Közbe közbe egy egy entrefiléce a darabok között Wlad Alajos barátom uram in-litványai-bul közönség felderítésire.

S ha meglehetet volna mig Dobzsanszky barátomat nyerni, hogy tartson szokas szerint egy szíp beszédet „Lengyel nemzet“ melet, is muszka elen: az nagyon jó hatást gyakorolt volna.

Vigezetül elnök megmutatot volna szavazatkipességünket: ugy formulazva egy kirdist; hogy ara roppant többség felaljon, is törpe minoritast agyonyomjon: pildanak okairt: „akarja i a tisztelt haz, hogy Nipzaszloja egisz terjedelmibe felolvastassik! a kik nem akarnak, alyanak fel!“

Azután megint megmutathatot volna herceg, hogy van unanimitas közöttünk, is fölthete volna valami kirdist, pildaul azt: „akarja tisztelt haz, hogy napidijok ezentul aranyba fizetesenek?“ Mint egy ember felkeltünk volna szent ügy védelmire: lathata volna herceg, hogy tuggyuk egyesült erővel isz fölkelnyei, ha kel.

Vigezetül megmutathatot volna elnök, hogy milyen disciplinához szoktata már bentünket. „Asgyió! haza lehet menyí!“ Mikor már meggyünk; akkor visza csengtet. „Tessék helyet foglalnyi; mig meg valamit mondok.“

Igy kelete volna megmutatnyi, mi az a magyar parlamentarís ílet: de nem ugy, a hogy megmutatuk.

Bujok föld ala: (Pinczémbe, az az) míg szavazat izz úgy elgatyasztunk, hogy szigyenlem magamat. Én azt se tudok mire szavaztunk. Ugy teczik, mintha elnök azt a kirdist tete volna fel: „akarja a tisztelt haz, hogy ajtot ablakot kinyitogasuk, hogy jó czug legyen?“ S aztan felalta, leülte tisztelt hazba jobboldalrul baloldalrul összevisza; kinek csuz van csontjaban, szavazta elvtarsai elen; kövir csak mind igenre, sovanyok mind nemre szavaztak: utoljara úgy végeztetet el ülés, hogy el se végződöt.

No ha ez a Napoleon herczeg azt talál hinyi, hogy mi akor valami principialis kirdis felet szavaztunk, ugyan szip hirtinket elviszi.

De hat mir nem kirdeznek meg engem?!

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Mindenváró Ádámnak egy kis viszontagsága a vasuton.

Tisztelt követ úr!

No de már most ezt hallgassa meg, barátom uram, hogy fizettem én meg egy utazás alatt négy szer a vitelbért Pesttől Czeplédig a vasuton.

Hát mondok Pesten a vasuti pénztárnoknak, hogy mehetném van Debreczenbe: adjon jegyet: kifizetem. Ad nekem két jegyet. Mondok: nem vagyok én két ember; én csak egyszer akarok elmenni, egy darabban, s ott hagytam az asztalán az egyik jegyet. Aztán mentem kávézni a closetbe, vagy buffetbe, vagy crendzbe, vagy mi a ménkünek híják azt a kávéházformát ott a vasuton. Egyszer csak jön egy conductorféle s elkiáltja magát: valaki ott hagyta az asztalon a Czeplédig szóló jegyét, kinek tetszik? Nem szól senki, én sem. Minek nekem czeplédi jegy? Én Debreczenig megyek. A meg itt van a zsebemben rendén. No ha senkinek sem hiányzik a czeplédi jegye, azt mondja a konduktor, hát akkor ezt elkótyavetyélem: ki ad többet érte? Elkezdünk rá licitálni. Utoljára rajtam maradt 20 krajczárért. — Mikor felülünk a waggonba, vagy kupéba, vagy kajütbe, vagy mibe; az utitárs komám a zsebébe nyúl s meglel benne négy darab népszinházi bérletjegyet. Biz azt megvette de nem használta el. De már haza csak nem viszem, azt mondja, s azzal kiszól a publikumnak: kinek kell népszin-

házi jegy? tessék! s kilöki a négy ánrét az uraságok közé. Nevettünk rajta, hogyan kapkodták. Nekem tetszett a multság. No én se viszem haza ezt a czeplédi jegyet; tessék urak! Azzal én is kidobtam a czeplédi jegyemet. Aztán odább koresolyáztunk azon a vaspántos uton. Hát egyszer csak gyün ám a nímet, s kéregeti a jegyeket a pasasiroktul. Én nagy biztosan produkálom neki a Debreczenig szóló jegyemet. Nixnutz, azt mondja a nímet, neki a czeplédi kell, mert a czeplédi vasut is más, meg a Czeplédtől Debreczenig való megint más. Uezu neki! most jöttem már rá, hogy az én jegyem volt az, a mit megvettem, ott hagytam, megint megvettem, aztán kidobtam; s most aztán megint meg kellett váltanom, még pedig dupla árán, mert ennek ez a büntetése. Megigértem a komámnak, hogy ezt kirom az ujságba. Hogy Deák Ferencz ilyen alkotmányt csinált, hogy mikor már magyar miniszteriumunk van, még akkor is kétféle hatalmasság parancsol a vasúton tulajdon hazánkban. Hát függetlenség ez?

Tekintetes barátom uramat Zebulont pedig megkérem, hogy a végett interpellálja meg a közlekedezési minisztert, hogy hát ez a szabadság!

tekintetes barátja ura

Mindenváró Ádám.

Bunkós Uzubu levele feleségéhez.

Most már ne félts engem, jó anyjuk! meglásd, hogy még nagy ember válik belőlem vénségemre. Megismerkedtem a „vörös herczeggel,“ azaz hogy látam, azaz hogy szerettem volna látni s e végből én is részt vettem, abban a keletázsiai expeditióban, a mely eléje indult. A dolog pedig történt a következőképen:

Die 16-ma junii felültem a Carl Ludvigra, a ki pedig nem ló, hanem bárka. Olyan fényes társaság volt ottan, hogy muszáj megemlitenem. Ott voltam hát mindenek előtt én. Azután ott volt valamennyi disponibilis fogalmazó a miniszteriumokból. No ha ez a hajó elsüllyed vége akkor a mostani Andrassy-miniszteriumnak, egészen ujra kell organisálni, s akkor talán a Tuhutum gyerek is bejut, elég keveset tud ahhoz, hogy beváljék. — Ott volt ezután az egész magyar honvédtármácia egynegyed része, olyan szépen elfért egy sárga parupli alatt, mint a pinty; láttam jóllakni egy tormás ajnszpannerrel, meg egy császár zsemlyével; no ennek az armádiának az élelmezési biztosából sem lesz milionér soha.

— Láttam azután az ifju urakat az újságoktól ; ezekből még osztálytanácsos is lehet valaha, ha jól viselik magukat, mikor Kossu hról van szó. — Ott volt Borsszem Jankó is egy árboz tetején, hová azért mászott, hogy a princez észrevegye, hogy ilyen ember is van a világon ; hanem a feleségít, a Borsszem Jankát, azt nem láttam sehol. Az otthon maradt újságot írni, mertm ióta a cs.k. humoristikus újság kevésbé goromba : az a hire jár, hogy az asszony írja. — No ott volt végre Perczel Móricz is, de én úgy láttam, hogy jobban el van találva az Üstökösben.

Hanem, a mi felette megbotránkoztatott, az nem az volt, a mit láttam, hanem a mit nem láttam. Azt gondoltam ugyanis, hogy a mennyi pattanytu van a Gellérthegyi citadellában, azt mind elviszszük magunkkal s ha megláthatjuk a herceget messziről vesesleni, akkor elsütjük ; vártam, hogy a hajó szépen ki lesz csipve, felpántlikázva annak rendje-módja szerint ; gondoltam, hogy a mennyi baszbumbardója van a budapesti platzkommandaturának, az mind a hajón lesz s kellő időben teli pofával fogja fújni a marsailaiset. Nagyon elszomorodtam midőn mind ennek teljes hiányáról meggyőződtem, míg végre egy jól értesült szükségfeletti fizetéstelen miniszteri pótfogalmazó-segéd felvilágosított, hogy Napoleon herceg nem fog megérkezni.

— Már miféle beszéd ez ? kérdém elképedten. Mert hát tudod, én nem szeretek hiába vizre menni.

— Hát csak úgy, hogy Napoleon herceg otthon maradt, hanem az, a ki jön, az Meudon gróf ; annak pedig nem dukál se lobogó, se muzsika, se ágyu.

— No akkor hát én megyek haza, mert én Midőn grófra nem vagyok curiosus. — S lefittyent orral meg is fordultam, hogy megyek.

— Megálljon Uszubu bácsi ; hiszen ez a Meudon gróf Napoleon hercegnek az incognito neve.

Persze te ennek az oráculumnak a mélységét nem érted ; mert az a cognito-incognito amolyan internationalis fogalom, majd megexplicálom, ha hazamegyek, pipaszó mellett.

Denique ujra felderültem s megindultam.

Vác alatt már megláttuk a herceg füstjét ; kíváncsi voltam a hajóra, melyen jön. Bizonyosan rajta lesz a francia sas, a császári korona s meglesz aranyozva kívül belül az egész alkotmány. Hogy elszörnyedtem azután, mikor láttam, hogy bizony az a hajó semmiivel sem különb mint a mienk ; nincs azon her-

cegi, de annyi se, mint a körmöm feketéje. Már ha én volnék herceg, gyémánttal veretném ki hajómat. Vácson az összegyűlt néptömeg nagyokat durrantott, s a hajó kikötött. Most meg azon töprenkedtem : van-e Vácson olyan okos ember, a ki üdvözlő dictiót mondjon a hercegnek francziaul ? Valaki azután azt mondta a hátam mögött, hogy nem azért állott ám meg a hajó Vácson, hogy a herceg dictiókat hallgasson, hanem, hogy a váci utasokat kiszállítsa. Már ezt azután hiszi a menydörgős ménykü. Majd az olyan nagy ur, mint egy császári herceg, holmi közönséges emberekkel fog egy hajóban evezni. Már ha én volnék herceg, megmutatnám, hogy nekem még a gőzmasinafűtőm is legalább királyfi lenne, a ki ragyogó rézesillaga van ! Erre azt mondták, hogy a herceg nagyon demokratikus érzelmű, azért nem akart külön hajón utazni, hanem csak azon, mely a többi utasokat szokta hordani. Hajszem én is demokrata vagyok, még pedig szélső balek, de azért még sem enném egy tálból a béresemmel.

Mikor a vörös herceg hajója mellettünk elhaladt, elővettem a respektívát, hogy majd megnézem most szemtül szembe. Nem láttam semmit, pedig a respektívám nem ros. Mondták ugyan, hogy ott áll egy zömök ur alacsony, szürkeshajú demokrata-kalappal a fején, közönséges fekete kabátban. Azt hitték, hogy lóvá tesznek. Tudom én jól, hogy a hercegnek háromszögű kalapja van filezből ; vállán aranyos rojtok, a melle meg tele van mindenféle medáliával. Ilyen embert pedig én nem láttam. Hanem láttam a hajó végibe egy magas czilinderes embert, arasznyi arany paszománt volt a kalapján. Ennek kellett lenni a hercegnek, hiába mondják nekem, hogy az a Festicies kocsisa.

Derék egy szál ember, nem olyan, mint az a mihaszna első Napoleon, a kit jól láttam Győrnél (a háta közepivel ? Szedő.) Kár, hogy nem szeret tubákolni ! most a Tuhutum gyerek miniszteri segédfogalmazó lehetne, magam pedig bonorum director valahol a diósgyőri uradalomban.

Én nem is tudom, mért hívják őt Franciaországban Paplon hercegnek ? Talán szeretnek néha néha takaróznai vele.

A már igaz, hogy nem adnám huszonöt garasért, hogy még is megláthattam. Holnap felkötöm a fringiót s úgy megyek hozzá, egy barátságos kézszorításra. Ettől a gondolattól egészen boldog a te szerető férjed.

Bunkós Uszubu.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő :

Jókai Mór.

(Lakása : Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Polák.

Mai számunkhoz van mellékelve a „Hon“ és az „Üstökös“ előfizetési felhívása.